Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 22. Den 1. August 1878. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt ved Konferencen i Saltsøstaden, Søndagen den 8de April 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg vil være meget taknemlig, om I ville bevare saa megen Ro og Orden som mulig, medens jeg forsøger at tale til Eder, da det ikke er noget lille Arbejde at tale til en saa stor Forsamling, og medmindre Ro og Orden bevares, er det umuligt for hele Folket at høre.

Jeg er bleven meget opbygget ved at lytte til Brødrenes Bemærkninger medens vi have været forsamlede her til denne Konference, og jeg er blevet meget tilfredsstillet ved Vidnesbyrdet om de forenede og almindelige Følelser, samt Interesse, som Folket lægger for Dagen, for at overvære disse Møder. Det staar klart for mig, at Folket føler sig interesserede i disse store og evige Principer, der ere udviklede gjennem vor hellige Religion, og at de have en Attraa og Higen efter at vise Lydighed til Guds Lov og til at holde hans Befalinger. Og dette alene er vor Sikkerhed, vor Lykke, vor Velfærd og vor Ophøjelse, som et Folk, thi vi modtage enhver Velsignelse, baade timelig og aandelig fra vor himmelske Fader, og uden ham kunne vi ikke udføre nogen god Gjerning, thi i ham „leve, røres og ere vi", og fra ham, og gjennem ham, modtage vi alle Velsignelser, der henhøre til dette Liv, og vi skulle herefter, dersom vi komme i Besiddelse af evigt Liv, arve og opnaa dem formedelst Gud vor evige Faders Godhed, Naade og Langmodighed, ved Jesus Christus, vor Frelsers Fortjenester og Forløsning.

Det ligger ikke for Mennesket at lede, styre eller kontrollere Guds Riges Anliggender. Intet Menneske har nogensinde ejet hin Magt, ejheller vil han, uden ved Guds, den Almægtiges Kraft. Alle Nationer og Folk ere, mere eller mindre, under hans Ledelse og Kontrol, skjøndt mange af dem ikke vide det. Han oprejser en Nation og tilintetgjør en anden. Han fornedrer den Stolte, og ophøjer den Ydmyge efter sit Behag; han følger den Fremgangsmaade iblandt alle Jordens Nationer og Folk, som han synes bedst om; alle Nationer

og Folk ere hans Afkom, og han er Gud og Fader for Aanderne i alt Kjød, og føler Interesse for hele Menneslægtens Velfærd. Han har været til i alle forbigangne Tidsaldre og han er til i nærværende Tidsalder, idet han gjør Alt hvad han kan for at fremelske Menneskes Lykke og Velfærd. Dette viser sig ikke altid saaledes for Menneskets overfladiske Tankegang; Guds Handlemaade med Mennesket kan ikke altid forstaaes. Men ikke desto mindre afgjører og styrer han Menneskets Skjæbne; og dersom det, i mange Tilfælde, ikke synes at være til deres nuværende Velfærd, dog, da Menneskene ere evige Væsener, idet de ligesaa vel have med Evighed at gjøre, som med Tid, naar alle Hjertets Hemmeligheder skulle afsløres og Guds Handlinger gjøres bekjendte og fuldstændig forstaaes i Menneskeslægtens fremtidige Tilværelse, da ville vi finde, at Jordens Dommer har gjort Ret.

Gud har i disse sidste Dage, og i hans særlige Øjemed, men ogsaa for Menneskeslægtens Vel, aabenbaret sig fra Himlen, kundgjort sin Vilje for Mennesket, sendt sine hellige Engle til os, hans Børn, forat meddele og aabenbare visse Principer som de existerede hos Gud, og han har udpeget Maaden hvorved vi kunne sikre os vor Lykke og evige Ophøjelse i Guds celestiale Rige. Det har behaget Gud at gjengive det evige Evangelium i hele dets Fylde, med alle dets Rigdomme, Velsignelser, Kræfter og Herligheder. Gud har organiseret sin Kirke her paa Jorden, han har, ligesom i forrige Tider, udvalgt Mennesket til at være Forkyndere af hans Livs og Frelses Budskab for Jordens Nationer. Gud har ved disse Redskaber undervist os, og samlet os sammen, som vi ere idag, fra de forskjellige Nationer, hvortil Evangeliet naaede os. Gud har ført os hertil overensstemmende med evige Principer, som han havde bestemt før Verdens Grundvold blev lagt, og overensstemmende med visse Raadshandlinger, som existerede i Himlen blandt Guderne, der have paavirket den menneskelige Slægt lige fra Begyndelsen, og vil vedblive indtil Enden.

Det Værk, i hvilket vi Alle medvirke er ikke Menneskets Værk, det udsprang ikke fra det, det blev ikke udfundet eller optænkt af Mennesket. Det er det Værk, hvorom alle de hellige Profeter, der have levet paa dette Kontinent, paa Asiens Kontinent, og paa Jordens forskjellige Dele, have profeteret om. Og som Paulus siger: „At Himlens Gud vilde oprette en Husholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under eet Hoved udi Kristo, baade det, der er i Himlene og paa Jorden udi ham." Og Alt, hvad vi have modtaget af Guds Ting, saasom Lys, Kundskab og Visdom, er udsprungen og kommer fra ham. Gud saae og forstod hvilken, der var den passende Tid til at paabegynde dette Værk; han forberedte Vejen ved endnu en Gang at aabne Himlene, idet han aabenbarede sig selv og sin Søn Jesus, og ved senere at sende hellige Engle til at meddele sin Vilje, Hensigter og Planer til Menneskene. Det er derfor ikke udsprungen fra os, ejheller fra noget Sekt eller Parti, thi Ingen, ikke engang Joseph Smith, Brigham Young eller Nogen af de tolv Apostle vidste Noget om de store Principer, Gud havde bestemt for os. Det var Guds Planer, Vilje og Aabenbaringer, der bleve kundgjorte for Menneskene, først til Joseph Smith og gjennem ham til Andre. Og dersom denne Kirkes Ældste da de gik ud blandt Nationerne, som Budbærere af Evangeliet, og de kun havde stolet

paa sig selv, kunne de ikke have fuldført Noget. Men, idet de vare udvalgte af Herren og udsendte af ham saa gik de ud som hans Sendebud, uden „Pung eller Taske", idet de satte deres Tillid til ham. Og han aabnede Vej for dem, og beredte deres Sti, som han iforvejen sagde dem at han vilde. Gud sagde: „Jeg sender Eder ud iblandt Jordens Nationer, og min Aand skal gaa med Eder, og mine Engle skulle berede Vejen for Eder". Jeg sender Eder ikke for at blive lærte, men for at lære, ikke for at blive lærte af Verdens Mennesker, eller deres Kundskab, men ved Visdom, Kundskab, Aand og Kraft, som jeg skal skjænke Eder, og det er ved denne og formedelst denne Indflydelse, at vi ere blevne samlede sammen. Og hvorfor ere vi samlede? Disse Ældste kunne ikke have samlet Eder, dersom Gud ikke havde været med dem; de kunne ikke have vundet den Indflydelse hos Eder til at komme her, medmindre Aanden og Kraften af deres Kaldelse havde været med dem. Herren sagde i tidligere Tider, gjennem sine Profeter: „Og jeg vil tage En af en Stad, og To af en Slægt og jeg vil føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hyrder efter mit eget Hjerte som skulle føde Eder med Kundskab og Forstand." Og formedelst Virkningen og Indflydelsen af denne levende Guds Aand, der er beseglet paa os Alle gjennem Præstedømmet, Guds bemyndigede Tjenere paa Jorden, ere I blevne førte tilsammen som I ere idag. Men hvorfor skulle vi saaledes samles tilsammen? For at der kan være et Folk til hvem Gud kan meddele sin Vilje, for at der kan være et Folk, som skal være beredt til at lytte til Guds Ord, Vilje og Stemme, for at der kan være et Folk, indsamlet fra de forskjellige Nationer, som under Indflydelsen af hin Aand skulle blive Frelsere paa Zions Bjerg, saa at de, ved den Almægtiges Inspiration og formedelst Kraften af det hellige Præstedømme, som de skulle annamme, kunne gaa ud iblandt Nationerne og forkynde det evige Livs Principer for Folket, at de i Sandhed kunne blive Frelsere for Menneskene. Og dersom vi fuldstændig kunne fatte vor Stilling, skulle vi se Tingene fra et ganske andet Synspunkt end vi nu gjøre. Dersom vi kunne forstaa vort Slægtskab til Gud, til hinanden og til Guds Kirke paa Jorden og ogsaa fatte Størrelsen og Vigtigheden af det Værk hvori vi Alle medvirke og det Ansvar, der hviler paa os, som Ældste i Israel; som den højeste Guds Hellige skulle vi se Tingene i et ganske andet Lys end vi nu gjøre. Vi ere ikke her, som den engelske Kirke siger: „for at følge vort eget Hjertes Planer og Ønsker", vi ere ikke her for at følge vore egne personlige Interesser og Fordele, vi ere ikke her for at drage vor største Opmærksomhed til vore egne timelige Anliggender, men for at lære det evige Livs Love og dernæst lære Folket „Frelsens Vej". Der var et gammelt Udsagn iblandt det fordums Israel: „Lyt, O, Israel, Herren vor Gud er Een. Og du skal elske Herren din Gud, af dit ganske Hjerte, og af din ganske Sjæl, og af al din Formue". Og Jesus føjede senere til dette: „Du skal elske din Næste som dig selv". Gud er En, og de, der bo med ham ere Et. De, der skulle arve det himmelske Rige, ville være Eet naar de komme der, og vi, som et Folk, burde være Eet, Eet i Tro, Eet i Princip, Eet i Udførelse, Eet i vore Interesser, Eet i vore Forbindelser med hinanden og vore Familier, Eet med Gud, Eet med de hellige Engle, Eet i Tid og Eet i Evighed.

For at bringe en saadan Enighed i

Stand er Daabs-Principet blevet indført, saa at vi Alle kunne blive døbte med een Daab, og gjennem Haandspaalæggelse, og de forskjellige Grader af Præstedømmet nyde vi Alle af den samme Aand; og derigjennem blive bragte i Forening og Samkvem med Gud, da kunne vi Alle søge Gud, og Titusinder og Hundredetusinder kunne blive bragte i Forbindelse med den Almægtige, og deres Bønner kunne stige op til den Herre Zebaots Øre. Og for at fuldføre denne Plan, udvalgte Gud Joseph Smith til at være den første Apostel i hans Kirke, han blev kaldet „ikke ved Menneskets Vilje", ejheller ved Menneskets Kraft eller dets Visdom, men af Gud, der aabenbarede sig til denne unge Mand, hvilket Frelseren ogsaa gjorde, idet de paalagde ham at udføre en Mission til Jordens Beboere. Han blev begavet med Kraft og Myndighed, der just blev givet ham i den Hensigt, at han kunde være Guds retmæssige Repræsentant paa Jorden. Herren lærte ham ogsaa hvorledes han skulde organisere Kirken, og satte ham i Forbindelse med mange af de gamle Profeter, der for længe siden vare gaaede bort, hvilke ogsaa meddelte sig til ham, og aabenbarede mere om den Almægtiges Planer og Bestemmelser med Hensyn til denne Jord, og deres Frelse, der ville lytte til Sandhedens Principer.

Jordens Nationer have deres Repræsentanter, deres Ministre, deres Befuldmægtigede, og blive udsendte af de forskjellige Nationers anerkjendte Myndigheder. Joseph Smith var Guds Repræsentant, hans Fuldmagt kom fra Gud, og hans Mission udstrakte sig ikke til en enkelt Nation, men til alle Nationer; og han blev bemyndiget til at organisere Guds Kirke og Rige paa Jorden. Ethvert Skridt han foretog, hvert Princip han lærte, hver Lærdom han inprentede kom fra Gud, ved Aabenbaringer til ham, og gjennem ham til Folket. Han udvalgte Andre ved Aabenbaring: Apostle, Højpræster, Halvfjerds, Biskopper, Ældste, Præster, Lærere, Diakoner, Biskop-Raadgivere og Patriarker og alle denne Kirkes Myndigheder og Organisationer. Joseph Smith vidste hverken hvorledes han skulde udvælge Mænd, hvem han skulde vælge eller hvad deres Embede skulde være, førend Gud meddelte det til ham. Og dog finde vi, at de Principer, der bleve aabenbarede til ham stemme fuldstændig overens med dem, som existerede i tidligere Tidsaldere naarsomhelst Gud havde en Kirke og et Folk her paa Jorden. Og følgelig, de simpleste Midler til at oprette Guds Kirke paa Jorden ere Aabenbaring af hans Vilje fra Gud til Mennesket, hvilket er det simpleste Middel til at sætte Menneskeslægten i Forbindelse med Herren, saa at Mennesket ikke bliver styret ved dets egne Taabeligheder, Paafund og Theorier, men ved Guds Ord og Vilje. Og de Exempler jeg henviste til før, af vore Stave, med deres Præsidenter og Biskopper samt deres Raadgivere o. s. v. ere en Del af Himlens System, som det existerer i Evighedens Verdener. Og det Præstedømme vi nu holde er et evigt Præstedømme, og det virker i Tiden, men vil ogsaa vedblive i Evigheden; og Kundskaben og Undervisningen om det Værk vi nu medvirke i, med Hensyn til Bygningen af Templer og de Ordinancer der udføres i samme, Alt dette kom fra Gud, og ere en Del af det evige System. Hvem kjendte Noget til det før Gud aabenbarede det? Ingen; hvem vidste hvorledes Ordinancerne antageligen skulde udføres i disse Templer førend Aabenbaringen? Ingen, undtagen dem, til hvem de ere blevne aabenbarede; de kom fra Gud. Og vor Prædiken til de

Levende og vore Ordinancer for de Døde ere Dele og Stykker af det samme store Foretagende; Det er en Kjendsgjerning at vi ere i en Prøvestand, vi ere alle indskrevne og staa under den Almægtiges Banner; vi have indviet os til ham for Tid og Evighed, og han forventer, at vi i vore Gjerninger, ville vise os værdige til den Tillid der sættes til os, saa at vi forblive trofaste til vort Forbund, og opfylde dets Pligter, ære vor Gud og agte vor Kaldelse og Præstedømme for at vi kunne staa som Repræsentanter for Gud iblandt Folket og Nationerne. Vi have en lignende Anskuelse af Apostlen Paulus, der sagde idet han skrev til Menigheden i Korinth: „Eller vide I ikke at Eders Legeme er den Hellig Aands Tempel, som er i Eder, hvilken I have af Gud, og at I ikke ere Eders Egne. Thi I ere dyrekjøbte; ærer derfor Gud i Eders Legeme og i Eders Aand, hvilke høre Gud til." Vi ere forenede med en Gjerning, ere indviklede i en Strid, der vil vedvare i Tiden, og dersom vi leve vor hellige Religion, og holde hans Befalinger og Bud, ville de Principer, som vi ere i Besiddelse af, bringe os sejrende gjennem Døden, Helvede og Graven, og vi ville lande iblandt de Retfærdige, iblandt celestiale Hærskarer, der bo med vor Fader i Himlen. Vi have virkelig ingen Tid til at drage al vor Opmærksomhed til hine ubetydelige Anliggender, som mange Folk synes burde beskjæftige vor Tid. Jeg ønsker nu, medens vi ere samlede, at tale om nogle almindelige Principer, der ere forbundne med det Præstedømme, der er beseglet paa os.

Der siges om det fordums Israel, at dersom de havde holdt Herrens Befalinger vilde han have gjort dem til et Rige af Præster. Vi ere bogstaveligt et Rige af Præster idag. Det ligger ikke for os at udføre vor egen Vilje, Begjær eller Planer, men søge at komme til Kundskab om Guds Vilje, og da udføre den, og sætte de Principer i Udførelse som han har aabenbaret; og heri bestaar vor timelige Velfærd og Ophøjelse og vil ogsaa blive gjennem alle Evigheder.

Vi burde samvirke med Gud og de hellige Engle, vi burde eftertragte dette, vi burde samvirke med det fordums Præstedømme, Patriarkerne, Profeterne og Apostlene samt alle de Guds Mænd, der have levet og døet i Troen, som nu samvirke med Gud, vor himmelske Fader, og Jesus, den nye Pagts Grundlægger og Mægler. Vi burde samvirke med dem i at grundfæste Retfærdighed paa hele Jorden; vi burde arbejde i Forening med dem i at frelse de Levende; ikke gjøre det til en Byrde, Besværlighed eller Slid og Slæb, Noget vi neppe kunne udholde at gjennemgaa, men modsat, idet vi skulle betragte det som en Ære at være forbunden med Guds Foretagender og være Budbærere om Liv og Frelse, og vi skulle ogsaa tragte efter Visdom, Kundskab, Kraft og Aabenbaring fra Gud til at udføre hans Vilje og Planer, og fuldføre hans Foretagende paa Jorden.

Ville hans Planer blive fuldførte her paa Jorden? Vil Evangeliet voxe, udbredes og forøges? Jeg siger Eder i Navnet Israels Gud, de ville. Vil den Tid komme, da ethvert menneskeligt Paafund skal borttages, da Lys og Sandhed skulle herske, og da denne Verdens Riger skulle blive Guds og Kristi Riger?

Jeg siger Eder den vil, og Gud vil fremskynde det i sin egen belejlige Tid. Og dette Præstedømme og dette Folk skulle være Redskaber i Guds Haand i Forening med det Præstedømme, der er gaaet forud og nu virke i deres Kredse, ligesom vi i vore. Herren har saaledes

bestemt det siger Apostlen: „At de (idet han hentyder til de Døde) ikke skulle blive fuldkomne uden os;" ejheller kunne vi blive fuldkommengjorte uden dem. Der er en Sammenføjelse nødvendig for at vi, i alle vore Gjerninger som Guds Tjenere og Repræsentanter, kunne ledes og være under Indflydelse af Guderne i Himlen, saa at vi kunne blive Eet i Alt paa Jorden, og senere Eet i Himlene. „Thi," siger Herren, „dersom I ikke ere Eet, ere I ikke mine." Alt, hvad der leder til at adsplitte Folket kommer, som I hørte imorges, fra „neden," og de, der medvirke til samme ere Djævelens Bundsforvandte, thi han er Løgnens Fader, følgelig er han ogsaa Fader til Adsplittelse, Strid og Uenighed; men Enighed, Fred, Kjærlighed, Harmoni, Fælles- og Broderskab samt alt Retskaffent, Ædelt og Ophøjende kommer fra Gud; disse ere de Principer, vi skulle eftertragte og udsprede, saa vidt som muligt, overalt og blandt alle Folk. Og da, naar vi have fuldført den Gjerning, vende vor Opmærksomhed til Tempelbygning og Ordinancerne for de Døde, og virke i Forening med Fædrene for deres Efterkommeres Bedste, idet vi hjælpe dem med at udføre det, som de ikke vare i Stand til at gjøre.

Og lige over for Verden, hvorledes burde vore Følelser være? Følelser af Ædelmodighed, Godhed og Medlidenhed, med Hjerterne fyldte med Kjærlighed, Langmodighed og Velvillighed, ligesom vor Gud og Fader; thi han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode, han lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige; og idet vi afstaa fra alt Ondt, Fordærvelse, Svig, Synd, Vellyst, Usandhed og Vederstyggelighed som existerer i Verden, og naarsomhelst vi se et skjønt Princip, en Attraa efter det Gode eller en Lejlighed til at fremelske Lykke og Velfærd blandt dette Folk eller en Omvendelse fra Last, er det vor Pligt at fremme det, i vor Egenskab som Frelsere paa Zions Bjerg.

Ville de faa Uroligheder, ville de de faa Gjenvordigheder, vil Rige rejse sig mod Rige, ville Throner blive kuldkastede og Kongedømmer ødelægges, vil der blive Krige og Blodbad? Ja, men disse Ting ere i Guds Haand. Dette ligger ikke for os, vi have en Mission at udføre, og det er at prædike Evangeliet og indføre retmæssige Principer, at meddele og udbrede Guds Love, eftersom Mennesket bliver beredt til at modtage dem, og opbygge hans Zion paa Jorden, og berede et Folk til den Tid, da de sønderbrudte Himle ville aabenbare Guds Søn, og hver Skabning paa Jorden vil sige: „Saliggjørelsen tilhører vor Gud, ham, der sidder paa Thronen, og Lammet; og Velsignelse og Ære og Visdom og Tak og Pris, Magt og Styrke være vor Gud i al Evighed."

Vil dette Folk voxe og forøges? Ja; og den Tid vil komme, den er ikke endnu, vi ere ikke beredte til den, da Elendighed, Bekymringer og Blodsudgydelse, Forvirring og Strid vil være udbredt mellem Jordens Nationer. Den Tid skal komme, og den er ikke fjern, da den, der ikke vil drage Sværdet mod sin Næste skal fly til Zion.

Hvorfor ere vi her? For at ophygge og forhøje os selv? Nej, men forat opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden og for at udsprede Sandhedens Lys iblandt Nationerne. Dette er vor Pligt, og ogsaa bede om Guds Aabenbaringer, at Guds Aand og Kraft maa hvile over os, saa vi kunne fatte de rette Principer, og forstaa det evige Livs Love; samt lede, beskytte og bevare Zion ligesom et Skib fra Klipper, Rev og Modstand, som tidligere eller senere vil overgaa denne

og andre Nationer, og berede os for de Tildragelser, der skulle komme. Vi skulle være Mænd af Ære, Retskaffenhed og Renhed, idet vi kun have vore Øjne henvendte paa Guds Herlighed. Dette er disse Apostles Pligt, og ikke at virke for deres egen Ophøjelse, og Opnaaelsen af urent Gods eller noget Andet, der henhører til denne Verden. Vi have ikke bragt Noget med os til Verden og kunne heller ikke tage Noget med os. Det er vor Sag at virke for Gud, og hans Kirkes og Riges Fremme.

Og hvad ere disse andre Brødres? Højpræsterne, de have en Mission at udføre, og det er at gjøre sig bekjendte med Lovene, Lærdommene, Ordinancerne og Bestyrelsen af Guds Kirke paa Jorden, at de kunne være beredte til, naar de kaldes, at opfylde deres Pligter og Ansvar, der hviler paa dem. Jeg vil læse her en Del af en Aabenbaring, der antyder Beskaffenheden af disse Pligter: „Og atter bemyndiger jeg Dig Don. C. Smith at være en Præsident over Højpræsternes Kvorum, hvilken Ordinance er indstiftet i den Hensigt at berede Eder til at være vedvarende Præsidenter over de forskjellige Staver rundt omkring." Hører dette, O, I Højpræster, dette er den fornemste Pligt, der paahviler Eder. Den Stilling I indtage, er i en Slags Uddannelsesskole, til at berede dem, som ere deri og blive oplærte i samme, at I, naar I blive kaldte til at besætte et Embede i de forskjellige Staver af Zion, I da kunne være beredte til at ære det. Hvorledes var det da disse Staver bleve organiserede, vare disse Brødre beredte? Nej, mange af dem vare ikke paa nogen Maade. Een var beskjæftiget med sit Landbrug, en Anden var optaget med sine Handelsforretninger og en Tredie var nylig bleven gift, en Fjerde havde kjøbt Oxer og skulle prøve dem. Og vi maatte derfor gaa udenfor Højpræsternes Kvorum, hvis rette Bestilling var at besætte disse Embeder, og maatte kalde andre Mænd, ordinere dem til Højpræster og beskikke dem til at præsidere i disse Staver som Præsidenter, Biskopper og Raadgivere, idet vi udvalgte dem iblandt de Halvfjerdsindstyves og Ældsternes Kvorum, fordi Højpræsterne ikke vare beredte til at respektere deres lovmæssige Kaldelse. Hvorimod, naar de havde gjort deres Pligt, levet deres Religion og mødt ofte tilsammen til Bøn og gjort sig bekjendt med Kristi Lærdomme, i Stedet for udelukkende at have beskjæftiget sig med mange af disse andre Anliggender, ville de have været beredte til at træde frem og ære deres Kaldelse. Der ere mange Staver, der endnu skulle organiseres, bered Eder, O, I Højpræster, til at udføre de Pligter og Ansvar, der hviler paa Eder; at Guds Kirke kan blive opbygget og befæstet i alle dens Dele, og hver Mand i sin Stilling, bered Eder til at respektere Eders Kaldelse.

Dernæst have vi de Halvfjerds; jeg troer, der er omtrent 76 Kvorumer af de Halvfjerds. Bestaa Størstedelen af deres Pligter i at udføre deres egne Planer og Beregninger, saasom at gaa til deres Gaard og Avlsbrug og leve der hele deres Levetid, og henvende al deres Opmærksomhed paa deres egne personlige Anliggender eller andre Forretninger, uden at overveje det Forbund vi have sluttet i Kraft af Præstedømmet og vort Kald? Jeg siger Eder nej, vi have Noget foruden dette at gjøre. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. August.

Synden og dens Folger.

Det synes underligt for mange, at Mænd og Kvinder, som engang have kjendt Sandheden og faaet Vidnesbyrd fra Gud derom, ej idag ere forenede med Kristi Kirke; Nogle antage, at Grunden dertil er, at de have udfundet, at det var en Vildfarelse. Men deres Erfarenhed, som ere trofaste, viser, at Fejlen ej laa i Værket, men hos dem, som forkastede samme. Næsten i alle de Tilfælde, hvori Personer have forladt denne Kirke kunde Aarsagen dertil findes i Overtrædelsen af følgende af Gud givne Befaling: „Og sandelig siger jeg Eder, som jeg forud har sagt: Den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, eller om Nogle skulle begaa Hor i sit Hjerte, han skal fornegte Troen og frygte. Derfor har jeg, Herren, sagt, at de Frygtagtige og de Utro og alle Løgnere og alle dem, som elske og øve Løgn og Skjørlevnere og Troldkarle skulle faa Del i den Sø, der brænder med Ild og Svovl, hvilken er den anden Død. Sandelig siger jeg, at de ej skulle have Del i den første Opstandelse." Vi sige, og kunne bevise, at flere Personer have fornegtet Troen som en Følge af at have overtraadt denne Befaling, mere end af nogen anden Aarsag; og uagtet saa mange Advarsler ere blevne givne, og skjøndt saa mange Beviser findes for, at en saadan Handlemaade leder til Frafald og Troesfornegtelse, findes der endog dem, som desuagtet gjøre sig skyldige i denne Synd, som om der ingen Advarsel var given. Dette er denne Slægts store og himmelskrigende Synd, og Guds Vrede vil blive udgydt over Jordens Beboere paa Grund deraf.

Jesus sagde, at det var Faa, som skulle vandre paa den rette og trange Sti, og erholde de evige Gaver, som Gud har beredt for dem, som holde hans Bud; men hvis de trampe hans Gaver under Fødder, kunne de ej forvente, at han skal give dem til dem for i al Evighed at blive behandlede paa samme Maade.

Saa almindelig er Usædeligheden bleven, at Størrelsen af denne Synd ej kan fattes. Folkets Tanker ere blevne saa vante til denne Overtrædelse, at de i Almindelighed betragte den som af ringe Betydning. En dydig Mand er haanet af Mængden, og Kyskhed omtales med Foragt. Det er denne faldne og elendige Tilstand iblandt Menneskene, som modarbejder og er et stort Hinder for Herrens Tjenere mod at indføre gode og retfærdige Principer. Der findes et Brud paa Moral og Renhed iblandt Folket, Alle have næsten afviget og gjort sig uværdige til den Del af Guds Aand, som Alle, der indkomme i denne Verden, ere i Besiddelse af; da Menneskene ere rene og ufordærvede i sine Tanker og i sin Vandel, har Guds Aand saadan Magt over dem, at de letteligen kan fatte Sandheden. Det er formedelst dette Middel, at de Bedste af Folket blive udsamlede fra de forskjellige Nationer. Sandhed forener sig med Sandhed, Lys med Lys og Renhed med Renhed. Evangeliet samler, formedelst sin Indflydelse alle de, der elske dets Grundsætninger, og hvis Nogle skulle blive samlede, som ej ønske at adlyde Evangeliets For-

ringer, skulle de snart adskille sig, og sammenblandes med de Elementer, som ere mere passende for den Aand, de besidde.

Om Mand og Kvinde ønsker at være i Forening med Guds Kirke maa de være rene i Tanker, Ord og Gjerning.

Det er umuligt for en Mand, der elsker og øver Usædelighed at forblive trofast i denne Kirke. Den, der ser paa en Kvinde for at begjære hende, eller paa nogen Maade søger at drage Fordel af hende vil, hvis han ej omvender sig, fornegte Troen. Dette er uundgaaeligt, og Guds Ord og Kirkens Historie give tilstrækkelige Beviser derfor. Hvis Mænd og Kvinder efter sine Evner, ville rense sig for Gud i Tanker og Gjerning, ville de hastigt tilvoxe i Kundskab om Gud og hans Kirke. Renhjertede Mennesker fatte alle Principer, der fremsættes, det er ej vanskeligt for dem at forstaa Sandheden, naar den bliver forkyndt dem, ejheller at leve efter dens Forskrifter; saadanne Mennesker skulle aldrig falde fra Kirken; Gud har lovet at han vil bevare dem, og de kunne sætte fuld Tillid og Fortrøstning til ham, thi han vil bevare dem fra alt Ondt.

De Ældste og Hellige burde forstaa disse Sandheder, og arbejde for deres Opretholdelse. Der findes ingen Synd saa almindelig i denne Tid som den bestrevne, og de Hellige skulle modarbejde den med hele deres Styrke, Kraft og Evne; og medmindre de gjøre dette, kunne de aldrig komme der, hvor Gud og Kristus ere. Plej ikke Omgang med utugtige Mennesker, for at I ej skulle blive besmittede med deres Urenhed; thi dette skulle I vide, at ingen uren eller utugtig Person haver Arvedel i Gud og Kristi Rige; De skulle ej faa Adgang til Livets Sti og ej komme indenfor Portene til Livets Stad.

Dette Aars tredie og sidste Emigrationsselskab kommer til at afrejse fra Kjøbenhavn omtrent den 6te September. De, som agte at rejse med dette Selskab, bedes underrette deres Konferencepræsidenter derom snarest mulig, og saa snart som Afgangsdagen bliver nærmere bestemt, skal denne blive bekjendtgjort, saa at Emigranterne kunne indfinde sig itide. Priserne og andre Bestemmelser vedrørende dette Aars Emigration blive uforandrede.

Korrespondance.

Amerika.

Saltsøstaden d. 18de Juni 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Jeg føler det som en Pligt at lade Dem vide noget om min og Kompagniets lykkelige Hjemkomst. Jeg haaber, De har modtaget mit Brev fra New York til Dem, og af det erfaret vor Rejse dertil, der gik meget heldig. Efter Bestemmelse forlode vi New York den 6te Juni, bleve færgede over til New Yersey omtrent Kl. 4, og omtrent Kl. 11 Eftm. begave vi os paa Rejsen ad Pensylvaniebanen til Pitsborg og Chicago, og derfra til Omaha; Rejsen var saavidt meget heldig.

Vort Tøj blev vejet i Omaha og

der var flere Tusinde Punds Overvægt, men vi fik ingen Tid til at undersøge hvem denne Overvægt tilhørte førend i Ogden i Utah, hvortil vi ankom den 13de Juni om Aftenen Kl. 7; de, der ønskede at rejse til Saltsøstaden eller syd paa i Utah, bleve strax skiftede over til Toget, der bragte os til Saltsøstaden, hvortil vi ankom Kl. 9½ Aften. Den følgende Dag maatte vi veje alle Emigranternes Tøj, det medtog det Meste af Dagen, inden vi fik Alt ordnet; det er et meget ubehageligt Stykke Arbejde, og det vilde være meget ønskeligt, om Alle ville veje deres Tøj og ordne deres Sager førend de gik ombord; her vare ikke Faa, som havde en god Del Overvægt.

Rejsen har, som et Hele, været meget behagelig og vi have hverken havt det for varmt eller for koldt, men siden vi kom her til Utah har det været overordentligt varmt.

Tiderne ere daarlige her, men man hører dog ikke nogen Klage over at Nogen ikke kan erhverve det nødvendige til Livets Ophold, dette synes at være en temmelig let Ting for Alle, saafremt de have Helbred; det ser ogsaa ud til at blive en meget frugtbar Sommer, vi have havt en god Del Regn dette Foraar, og de Fleste have først i denne Uge begyndt at vande deres Jorder; Fersken-Træerne ere blevne en Del beskadigede af sildig Nattefrost, og derfor vil der ikke blive saa stor Overflødighed af dette Produkt, Vinrankerne ere ogsaa, paa sine Steder, blevne meget beskadigede; det ser ikke ud som Ormen vil skade Frugten meget denne Sommer; endnu har jeg ingen set, og jeg hører Andre sige, at de troe at denne Pest er næsten uddød, der er en Del Græshopper her i Saltsøstaden men ikke tilstrækkelig til at gjøre nogen Skade.

Med Hensyn til min egen Familie fandt jeg dem Alle i bedste Velgaaende, glade og tilfredse samt raske, baade legemligt og aandeligt, og selv føler jeg lykkelig ved at træffe dem under saa gunstige Omstændigheder, og jeg kan i Sandhed sige, at der er intet Sted som Hjemmet.

Alt synes ved det Gamle her i Saltsøstaden, paa faa Undtagelser nær; det lader til, at Folket er mere forenet end de have været før, og at der er en større Adskillelse mellem de Hellige og dem, der ikke føle til at tjene Herren.

Til Slutning vil jeg sende min Tak til mine Brødre og Søstre, som jeg har arbejdet iblandt i Kjøbenhavns Konference, og jeg vil bede Gud, vor evige Fader, at velsigne og hjælpe Eder, at I maa være trofaste i de Pagter, I have sluttet med ham, at I maa være trofaste indtil Eders Dages Ende og at Herren vil tildele Eder enhver Velsignelse, som kan lykkeliggjøre Eder, baade for Tid og Evighed. Jeg haaber, kjære Søskende, at Tiden ikke vil være fjern, da vi atter kan faa en Lejlighed til at samles med hverandre her i Bjergenes Kamre, Guds Børns Forsamlingssted, i disse sidste Dage.

Modtag, Br. Flygare, en kjærlig Hilsen og Tak for alt Godt, medens jeg arbejdede under Deres Ledelse, og min Bøn er, at Herren fremdeles vil velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Plads som en Fader og Leder for den skandinaviske Mission.

Deres Broder i Kristo
S. P. Neve.

Hvad skal vi gjøre med Emigranterne?

(Fra «Deseret News.»)

Emigrationstiden er begyndt. Et Selskab er allerede ankommet, og flere ville snart følge efter. De Helliges Hjemsamling fra „Verdens fire Hjørner" er et af de væsentligste Træk i de sidste Dages Husholdning. „Israel skal hjemsamles." Men et alvorligt Spørgsmaal opstaaer efter at Folket er ankommet her, og det er: Hvad skal vi gjøre med dem? Nogle finde Venner, der vente paa dem; Andre vælge at gaa til fjerne Steder, hvor de have Familie eller Bekjendte, men et stort Antal søge hen til de større Byer, og Nogle føle Dybden af den Bekymring, der ofte er tilstede hos dem, der finde sig fremmede i Mængdens Midte. Der er ingen Ensomhed saa nedtrykkende som den, der føles i en stor Stad, hvor ingen bekjendte Ansigter hilse det søgende Øje.

Der findes ogsaa dem, der ikke finde nogen Beskjæftigelse af den Slags de ere vante med, og Manererne, Skikkene, Pengene og mange andre Ting ere forskjellige fra dem, de have Erfarenhed i, og det er en naturlig Følge heraf at Nogle blive modløse.

Men den største Ulempe for den nylig Ankomne er hans Uformuenhed til at finde Udvej og Midler til at opholde Livet. Tiderne have været daarlige i en lang Periode. Ikke faa villige Hænder have været ledige, og hvis der ikke bliver gjort Noget for at forbedre dem, ville Udsigterne endnu blive daarligere. Hvad skal den nylig Ankomne gjøre? Her er vort Svar: Gaa saa hurtigt som mulig til Nybygderne i Landet.

Det er en stor Fejl, at den overvejende Del af Emigranter nedsætte sig i de store Stæder. Venner, den korteste og hurtigste Vej til Selvstændighed er i de nylig oprettede Distrikter, Nord, Syd, Øst og Vest, der er Lejlighed til at gjøre en Begyndelse og opvoxe med Landet. Tænk aldrig paa Uerfarenhed i Landvæsenet, du kan lære ligesom Andre have gjort. Haandværkere ville i Almindelighed finde bedre Arbejde, i deres forskjellige Haandteringer, paa Landet end i Stæderne. Det er meget behageligt at bo i en Stad, som Saltsøstaden med sine forskjellige tiltrækkende Egenskaber og Lejligheder, som den yder, til at modtage Lærdomme fra Kirkens almindelige Autoriteter. Men Størstedelen af dem, der nedsætte sig her, maa belave sig paa i en længere Tid at leve fra „Haand til Mund" til Lejlighed kommer, dersom de ere heldige, at erholde Beskjæftigelse paa en eller anden Maade; medens, dersom de ville tage ud paa Landet, Veje og Midler ville aabne sig, hvorved de kunne opnaa Uafhængighed ved retskaffen Flid, almindelig Duelighed og Stadighed.

De, som nu komme her, finde Vejen meget behageligere end deres Forgængere for faa Aar siden. Deres Rejse er behageligere og lettere end det var muligt i tidligere Tid; og Tilstandene ere forunderligt blevne forbedrede her. Men enhver Emigrant skulde forstaa, at disse Forbedringer, som her ses, ere Frugterne af strengt Arbejde, og skjøndt meget Land er optaget, og der er ikke saa stor en Efterspørgsel efter Arbejde som i tidligere Tid, er der endnu Lejlighed i Overflødighed for trofaste energiske og bestemte Mænd og Kvinder, der ikke ønske at leve af Andres Arbejde.

Der ere Folk i denne By, der vedblive at kæmpe i sammenligningsvis smaa Omstændigheder, men de ville, dersom de

ville gaa ud paa Landet, paa nogle faa Aar blive mere gunstigt stillede. Dog raabe de om Knaphed i Arbejde og haarde Tider, og knurre imod deres mere heldigt stillede Venner og saaledes neddrage Mørke og Vantro over dem.

Vi raade paatrængende dem, som ikke finde nogen Udvej aaben i Staden til lønnende Beskjæftigelser, at søge Udveje andre Steder, og Hjælp vil faaes, om nødvendig, til deres Befordring; Mod og fuld Fortrøstning til Gud, vil opmuntre dem, og de ville finde Land, hvorpaa de kunne avle Føden, opbygge Hjem, og erhverve sig Uafhængighed, og midlertidigt Arbejde opnaaes, for at holde Fattigdommen ude. Høsten nærmer sig, og der ønskes Arbejdere til at indsamle den; med Indsamlingen af Sæden kommer Forbedringer af forskjellige Slags, hvilke yder Arbejde til Haandværkere saa vel som til den almindelige Arbejder og uagtet store Forandringer i dette Territorium, vil det findes, at de, der sprede sig omkring i de opvoxende Byer og Settlementer i Utah, ikke ville faa nogen Anledning til at beklage sig som de, der hænge fast i Stæderne og „ikke finde noget Arbejde."

Vi haabe, at de nylig Ankomne ville blive mødte med de kjærlige Følelser, Sympathier og Hjælp, som deres Omstændigheder udfordre, og vi tro, at den bedste Hjælp, der kan ydes mange af dem, er, at udfinde de Steder paa Landet, hvor der behøves Nybyggere, og vise dem, hvorledes de skulle komme der.

De Gamles Udflugt.

Om de Gamles Lystrejse fra Saltsøstaden gjøre vi følgende Uddrag af «Deseret News»:

De gamle Folks Udflugt var en mærkværdig Tildragelse. Den blev udtænkt i en fri Aand, bestemt til at være en værdig Gjenstand, og frembragt under de gunstigste Omstændigheder. Agtelse for de Gamle udspringer fra vor Naturs højeste Drift og bliver indskærpet ved Religionens Forskrifter. Menneskeslægtens „visne og gule Løv" skulle ikke tillades at falde i Forglemmelse og Forsømmelse, men plejes for hvad de have været, og deres Slægtskab til Barndommen, den kraftige Ungdom og Manddom. De Unge og Livlige af begge Kjøn ere tilbøjelige til under deres livlige Aands naturlige Fornøjelser at forglemme, at de gamle Folk føle Interesse i Alt, hvad der yder Glæde for det dødelige Liv, og skjøndt svage og udslidte ved Tid og Bekymringer, ere de endnu Mænd og Kvinder med hele deres Slægts Følelser, Bevægelser og Behov. Den Tanke at iværksætte en Lysttur for dem, der havde naaet den i Skriften fastsatte Grændse, tre Snese og ti, var baseret paa en Ihukommelse af disse Kjendsgjerninger og da de tidligere have faaet et heldigt Udfald, blev en Gjentagelse af Foretagendet opmuntret.

Biskopperne svarede hjertelig paa Komiteens Opfordring og Inspektøren for Jernbanen sørgede for rigelig Forsyning af Vogne o. s. v., saa ved den bestemte Tid afgik et stort Selskab, bestaaende af hele Byens aldrende Folk, uden Forskjel paa Kjøn, Troesbekjendelse, Politik eller Art, fra Utah Central Stationen i god Tid. Morgenen var klar og behagelig og lette Skyer brød Junisolens Glands, medens en behagelig Vind blæste, da Toget Kl. 7 T. 40 M. satte sig i Bevæ-

gelse under livlig Musik af det 10de Wards Musikkorps.

Ved hver Station undervejs blev Kompagniet forøget, hvilket beløb sig til 552 Sjæle, førend de naaede Ogden. De Gamle morede sig højlig under Rejsen ved at træffe sammen og samtale med Venner og Bekjendte fra gammel Tid. Præsident John Taylor, Ældste Wilford Woodruff og Joseph F. Smith, alle af de tolv Apostle, vare med Toget; tillige præsiderende Biskop Edward Hunter med sine Raadgivere samt flere andre Ældste og Biskopper.

Der vare fem Personer i Selskabet, som vare mellem 90 og 100 Aar, 31 mellem 80 og 90 Aar, 235 mellem 70 og 80 og 152 mellem 60 og 70 Aar. Et ikke lille Antal vare netop paa Grændsen af de 60 Aar og Resten bar Omsorg for de Gamle. Paa Vejen sang det 7de Wards Sangforening livlige Smaastykker, medens flere Brødre uddelte Forfriskninger og opmuntrede alle med kjærlige Ord.

I Ogden var der truffet store Forberedelser til at modtage Selskabet. Det syntes som om hele Byen havde centreret sig ved Stationen. En Snes smukke Smaapiger, klædte i Hvidt, dannede en Linie nær ved Sporet med Blomsterbouketter i Hænderne og 150 Vogne vare færdige til at befordre de Besøgende til Mayor Lorin Farr's Lund, som han havde afgivet til fri Afbenyttelse for Selskabet. Alle, med Undtagelse af nogle Faa, der ønskede at besøge Venner i Byen, bleve kjørte til den smukke Lund ved Ogden Flodens Bredder; Ogdens Musikkorps gik i Spidsen for Selskabet. I Lunden var opstillede Borde, og unge Piger vare her tilstede for at opvarte alle dem, der ønskede at deltage i Maaltidet. Marken var bevoxet med Græs i Overflødighed og de løvrige Træer afgave en udmærket Skygge, og Solens glimrende Straaler oplyste og forskjønnede Scenen, uden at give nogen ubehagelig Varme. Det Første de foretoge sig i Lunden var, at Børnene overrakte Blomster til de Ældste, dem, der vare over 90 Aar; en god og rørende Tale blev holdt af Biskop L. W. Hardy.

Efter Maaltidet, hvortil der var sørget for rigelig Forsyning til alle de Ankomne, blev Selskabet kaldet til Orden af Broder Goddard, og Salmen «Come let us anew our journey pursue» blev afsunget. Derpaa fulgte Bøn af Ældste Levi W. Hancock. Dernæst bleve de forskjellige Præmier uddelte som følger: Til de ældste Personer, der vare nærværende; Catherine Wilson, 96 Aar, født i Wales, England. William Wild, 95 Aar, født i England.

Den næste Præmie var til den ældste nærværende Person, der havde trukket Haandkarrer over Sletterne; disse bleve uddelte til Joseph Bell, 77 Aar født i England, Catherine Wilson 75 Aar, født i Irland, og tre andre Damer, ikke slet saa gamle.

De følgende Damer bleve belønnede for selv at have spændt Oxerne fra og til, og lagt Aaget paa samt kjørt dem over Sletterne: Sarah Higbee, 68 Aar gammel, Mary Ann Price 75 Aar, Amy Fackerell 78 Aar og Harriet Taft 71 Aar.

Wilford Woodruff modtog Præmien for at have døbt over 2000 Medlemmer til Kirken; og de Følgende modtoge Presenter for at være de ældste døbte Medlemmer, der vare nærværende: Lewi W. Hancock, døbt 12te November 1830, Sarah B. Barney, 7de Maj 1831 og Royal Barney, hendes Mand, den 9de Maj 1831.

Efter Musikken af 7de Wards Korps, bleve Taler holdte af Følgende:

Biskop Edward Hunter, 85 Aar gammel, følte, at han skulde være udenfor

menneskelige Følelser, om han ikke var taknemlig til Jernbane Selskabet, Myndighederne og Folket i Ogden og Alle, der havde hjulpet til denne meget behagelig Udflugt. For tre Aar siden havde Broder C. R. Savage foreslaaet en Udflugt for de gamle Folk. Dengang var det noget Nyt. Personer paa 70 Aar og derover bleve befordrede til „Lake point". Den havde et godt Udfald; Taleren havde aldrig i hele sit Liv glædet sig bedre end dengang. Han følte, at dette var et stort Foretagende; han indsaa, at han og andre gamle Folk vare velsignede og agtede. Ogden var nu en smuk Stad. Han beskrev sit første Besøg, da der kun var eet hvidt Menneske der, samt hans Rejse dertil. Hvor Farmington nu er, tog han og dem, der vare med ham, ind paa det bedste Hotel, de bandt deres Heste til Træerne for at æde af Barken, og selv lagde de sig paa Forden og fandt om Morgenen, at der var lagt et smukt hvidt Dække over dem. Hans største Glæde var nu den nære Udsigt han havde til at gaa til et bedre Land. Han og hans gamle Venner havde Forjættelserne, og de vilde snart gaa til deres Venner i den anden Verden og fortælle dem, hvad de havde udført for dem. Han var en gammel Mand og erindrede godt den sørgelige Dag, da Washington blev begravet, men han forventede at forblive en lille Stund endnu og da gaa hjem. Han talte atter varmt om Broder Savage's Plan for de Gamles Bedste og Fornøjelse samt velsignede alle de Tilstedeværende.

Ældste Wilford Woodruff sagde, at han var truffet sammen idag med nogle af dem med hvem han havde rejst et Tusind Mil i Zions Lejr til Missouri, Nogle af Pionererne og Nogle af „Mormon" Bataillonen; en Forsamling lignende denne kunde ikke samles i nogen Verdensdel. Nogle faa af dem, der vare nærværende ved det sidste lignende Foretagende ere nu i Aandeverdenen; om et Aar vilde Nogle af os blive forenede med dem. Lad os i de faa Dage, vi endnu skulle tilbringe her, være trofaste og arbejde for de Levendes og Dødes Frelse. Der vindes Intet ved at falde fra. Men der ere Throner, Herligheder og Magt for de Trofaste. Dersom vi kunne se vore Venners Aander, der ere bag Sløret og som betragte os idag, vilde vore Hjerter brænde med Glæde. Gud og de Retfærdige ere paa vor Side, og vi skulle opbygge Zion og berede Vejen for Menneskenes Søns Komme.

Præsident John Taylor følte sig velsignet ved at mødes med sine Venner og tale om gamle Scener og Forbindelser. Den Glæde Evangeliet bragte til Sjælen formindskedes ikke ved Alderen, men det synes som om Sløret blev tyndere og tyndere eftersom vi nærmer os den Dag, paa hvilken det skal sønderbrydes. Vi have den Tilfredsstillelse at forstaa, at Gud havde talt endnu engang, og vore Haab blomstre med Udødelighed og evigt Liv. Vi arbejde ikke alene for os selv, men for hele den menneskelige Slægt, for Gud og de himmelske Hærskarer for Tid og Evighed, og naar vi stole paa den Almægtige vil han aldrig forsage os eller vore Børn, men dette Værk vil rulle frem til denne Verdens Riger blive vor Guds og hans Kristi Riger. Enten vi saa leve eller dø er Alt vel; Zion vil blive opbygget og hæve sig op og fremskinne og Guds Kraft vil vise sig i dets Midte. Han velsignede Israels Fædre og Mødre og alle Tilstedeværende i Jesu Navn.

Ældste C. R. Savage udtalte sin Tak for den udelte Opmærksomhed, der var blevet Selskabet tildelt, og til Alle, der havde hjulpet til at gjøre Foretagendet interessant.

Selskabet tilbragte en lille Tid med at spadsere omkring i Anlægene og nøde forskjellige Forfriskninger og Vederkvægelser og bleve derpaa befordrede til Stationen; Toget satte sig i Bevægelse Kl. 5 T. 15 M. Undervejs sang det 7de Wards Sangforening i hver Vogn, og de Gamle naaede Staden Kl. 7 T. 35 M. og begave sig til deres Hjem, øjensynlig uden Følelse af nogen videre Træthed og uden at der var tilstødt dem noget Uheld af nogen Slags.

Det Hele var gjennemgaaende glædeligt; gamle og trofaste Medlemmer af Kirken mødtes efter ikke at have set hverandre i mange Aar. En udmærket Aand gjorde sig gjældende hele Dagen, og det var virkeligt et stort og ualmindeligt Syn at betragte de gamle Veteraner glædende sig indbyrdes og være saa udholdende, uden mærkelig Træthed paa saa lang en Rejse og en saadan Dags omvexlende Erfarenhed. Gud velsigne dem Alle! Vi haabe de endnu maa blive sparede mange Dage for at nyde gode og kjærlige Venners Selskab, at deres sidste Dage paa Jorden maa blive ligesaa behagelige som denne, og at de maa samles i Fred med de Trofaste, der ere gaaede forud.

Blandinger.

Fredskongressen i Berlin, som tog sin Begyndelse den 13de Juni, sluttedes den 13de Juli, da Fredstraktaten blev undertegnet. Freden er for Øjeblikket betryggende, efter at de store Magter have gjort sig tilgode med Dele af det tyrkiske Rige. Rusland faaer som sin Part en Del af Bessarabien og de vigtigste Punkter i Armenien; England faaer den frugtbare Ø Cypern i Middelhavet, medens Østerrig har faaet Tilladelse til at besætte Bosnien og Herzegowina, Grækenland faaer sine nordlige Grændser udvidede og det siges, at endog Frankrig og Tydskland ville drage Fordel af den „syge Mands" Plyndring.

Flere Smaastater ere blevne dannede, saasom Bulgarien, Øst Rumelien, Montenegro, Serbien og Rumænien.

Berlinertraktaten, som bestaaer af 64 Artikler, giver følgende Bestemmelse for de mindre Staters almindelige Ret: „Uligheden i religiøs Tro og Bekjendelse skal ej kunde anvendes til at udelukke Nogen fra eller gjøre Nogen uberettiget til at nyde borgerlige og politiske Rettigheder, Ret til at beklæde offentlige Embeder, Beskjæftigelser og Æréspladser eller til at udføre noget Haandværk eller Næringsbrug, paa hvilken Plads det end maatte være." Religionsfriheden og den ydre Udøvelse af alle Troesbekjendelser ere sikrede alle Landets Indvaanere, ligesom ogsaa de der sig opholdende Udlændinge, der kan ikke lægges nogen Hinder for de forskjellige Bekjendelsers Organisation eller deres Forhold til deres aandelige Overhoved.

I Artikel 62 hedder det: „Den høje Port har udtrykt sin Vilje for at opretholde Principet om Religionsfrihed, og giver det den største Udstrækning, erkjender for Kontrahenterne denne frivillige Erklæring.

I ingen Del af det ottomaniske Rige skal Ulighed i Religion kunne anvendes mod Nogen, for at udelukke Nogen fra, eller gjøre Nogen uberettiget til at nyde borgerlige og politiske Rettigheder, Ret til at beklæde offentlige Embeder, Beskjæftigelser og Værdigheder ejheller Udøvelsen af noget Haandværk eller Næring, hvad=

somhelst dette end maatte være. Alle skulle have Ret til, uden Hensyn til Religion, at af aflægge Vidnesbyrd for Domstolene.

Udøvelsen af, og alle de ydre Skikke af alle Religioner skulle være fuldstændigt frit, intet Hinder skal kunne lægges i Vejen for Organisationen af de forskjellige Samfund, lige saa lidt som for deres indbyrdes Forhold til deres aandelige Overhoved. Præster, Pilgrimme og Munke, af alle Nationer, som rejse i det europæiske og asiatiske Tyrki, skulle nyde lige Rettigheder, Fordele og Privilegier. Rettighed til officiel Beskyttelse tilstaaes Magternes diplomatiske og konsulariske Agenter i Tyrkiet, ligesaa vel i Henseende til nysnævnte Personer, som til deres religiøse Velgjørenheds- og andre Indretninger, saa vel paa hellige Steder som andetsteds."

Altsaa ere de religiøse Baand blevne løsnede paa en anden Del af Jordens Befolkning, en Rettighed, der skal tildeles alle Jordens Beboere. Men at ingen varig Fred er sikker fremgaaer af Underrettelserne saavel fra Konstantinopel som fra Athen. Porten synes ej at være villig til at afgive Grækenland de Landsdele, som Kongressen har tilstaaet det, derfor berede baade Tyrkerne og Grækerne sig til at forsvare sine Rettigheder, og der synes at være Sandsynlighed for en Krig mellem disse Magter. Berlinerfreden, som man først hilsede med saa megen Jubel, synes ej at være saa frugtbringende, som man havde antaget, thi efterat de høje Diplomater have delt Byttet, sluttet Kongressen, og atter rejst hjem for at modtage sine Laurbær, begynde de urolige Elementer atter at røre sig, og Tiden vil vise, at en varig Fredstid endnu ikke er kommen.

Pave Pius IX.'s Beatifikation. Der er hos endel af Katholikkerne saa stor Iver for at faa den afdøde Pave erklæret for beatus og saaledes optagen blandt den katholske Kirkes lokale Helgene, at hans Efterfølger har maattet bestræbe sig for at dæmpe denne. Der er sendt ham Andragender om, at man i dette Tilfælde vilde se bort fra de almindelige kanoniske Regler, men de ere blevne afslaaede, og Biskopperne af Sinigaglia, Imola og Spoleto, hvor Pius IX var født eller tilbragte Størstedelen af sit Liv, maa nu indsamle Beviser for hans Dyder og Mirakler, førend Paven kan give sit Samtykke til, at den sædvanlige Proces, der skal gaa forud for Beatifikationen, begynder.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.